

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΑΥΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθεύεται της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου
και της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαίρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιῆ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἔπο τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου

κ. ΣΥΓΓΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἔκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητῶν τὴν ἐναντι φιάλην με ταινίαν φαίρουσαν πιστοποιήσιν τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΙΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἄρχεται ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαμποῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι τριγωνισμένη με ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότατον τῆς ἐναντι φιάλης

και ἐπιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 10 Ἰουλίου 1904

ΑΡΙΘ. 9

ΒΟΛΠΟΡΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜ'ΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ ΕΙΓΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μονομαχία (ὕπὸ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Ὁ τὸν Βιλλίνην, πύργου (ὕπὸ ΕΛΕΝΗΣ ΛΑΜΑΡΗ). — Ἐπιστολὴ (ὕπὸ ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ). — 100 γυναικες, μυστ. ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (ὕπὸ Κ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ). — Ἐξετάσεις (ὕπὸ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ). — Ἦτον ὑψηλὸ και ὑλόρθο βράχο, ποίημα (ὕπὸ ΣΤ. ΜΥΡΩΜΕΝΟΥ). — Περὶ παιδικῆς ἡλικίας, (ὕπὸ Ν. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ ἱατροῦ). — Τεμάχιον ἔρπον, διήγ. François Coppée (ὕπὸ Κ. ΑΪ-ΒΑΖΙΑΟΥ). — Σκέψεις περὶ γυναικός, (ὕπὸ Ν. ΚΟΝΤΟΘΑΝΑΣΗ). — Ποιήματα. — Θαυμασία ἐφευρέσεις.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατὰ Κορυδοῦ-Χάν ἀρ. 23

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Βραβευθέν εν τῇ διεθνεί εκθέσει Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν

τῆς Α. Ρ. τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας

Ἀπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα καὶ ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι καὶ πρὸ πάντων καὶ νέοι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον καὶ σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν ὅμως διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀρμέα ψύχης, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν καὶ κόνιν τοῦ θέρους καὶ εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται καὶ διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ἰσχύρον χρῶμα καὶ θέαν ἔρρυτιδωμένην καὶ δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεώς της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν καὶ ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια καὶ ὀρυζοκόνοις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφρον καὶ προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἴδού λοιπὸν τὸ «**Δερμόφιλον**», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βαθείας καὶ διαρκούς παρατηρήσεως καὶ ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς καὶ ριζικῶς τὰ ρήγματα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα καὶ χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει καὶ εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράπισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «**Κολωνίας**», ἀτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «**Δερμόφιλου**», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλδῶν, καὶ τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «**Δερμόφιλον**» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «**Δερμόφιλου**» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καπρὲ ἐκ τοῦ «**Δερμόφιλου**» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει καὶ λευκαίνει τὰς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «**Δερμόφιλου**» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων καὶ ὀδοντοαλοιρῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη καὶ πώλησις: Φαρμακεῖον «**ΧΑΜΑΗ**» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζινετζιλέρ, καὶ ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «**ΥΨΣΑΡ**», ὁδὸς Τοῦρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 60
Ἐν τῇ ξενίᾳ φραγ. γρ. 15
Ἐξ ἑμνοὶ κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.
Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητικῶς.

Διευθυνταί: ΚΩΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ
Ὁδὸς παύσαι τὰς Λάριεας ταῖς Μούσαις συγκαταμηνύς, ἠδίωται οὐζυρίαν. Ἐὐρ. Ἠρ. Μαίν. στ. 673—5

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΙ

Πρόσφατος ἀκούη θρητῆται εἰς τὰς καρδίας ὀλων ἡ τροαγικὴ ἐντύπωσις, ἡ προξενηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀρτι παιχθέντος ἐπὶ τῆς κινωμικῆς σκηνης θλιβερωτάτου δράματος καὶ ἐναυγος ἐπὶ εἰς ὄλων τὰς ἀκούας ἀντήχει ὁ ἀπελπισ γῶος ἀπεγνωσμένης χήρας, καὶ το θετικάρδιον παιδικὸν παράπονον τρυφεροῦ βλαστοῦ ἀπροφανισθέντος τῆς πατρικῆς στοργῆς καὶ θωπείας καὶ ὁ θλιβερωτάτος θρήνος ταλαίνης μητρὸς καὶ διστρυχῶν ἀδελφῶν.

Χθὲς ἔτι ἡ χήρα αὐτὴ ἡ μελανεῖμων ὡς ἡ ἀσίληνος νύξ, ἠκτινοδολεῖ ἐκ χαρῶς καὶ ἀγαλλίαςεως παρά τὸ πλεῖρον ἀγαπῶντος καὶ πολυφιλήτου συζύγου ἐντὸς εὐτυχῆς ἐστίας, φειδῶς καὶ γλυκείας καλίας εὐλογητῶν ἐρώτων, ἐν ἧ αἱ δύο αὐτῶν κεφαλαὶ μετὰ μειδιάματος ἀρήτου, ἐν στιγματι προεξοφλοῦσαι τὴν γαλανὴν ἀθανασίαν, ἐπέκυπτον ἐπὶ λευκῆς κυτίδος, ἐν ἧ ὑπνωττεν ἀμέριμνος ὡς χρυσαλὶς ἐντὸς κρῖνου ὁ εὐτυχῆς αὐτῶν ἄγγελος. Χθὲς ἔτι ἐστηρίχτο ὑπερήφανος καὶ ζηλευτὴ ἐπὶ βραχίονος ἰσχυροῦ ὅσον καὶ προσφιλοῦς, ὅστις ἀπετέλει δι' αὐτὴν στεροῦτατον ἐν τῷ βίῳ ἔρεισμα καὶ ἀκαταγώνιστον προστασίαν. Χθὲς ἔτι ἠνοίγετο δι' αὐτὴν πλήρης πόθου καὶ στοργῆς ἡ φιλτάτη ἀγκάλη, λιμὴν θαλπερὸς καὶ γλυκὴς, παρὰ δεισος ἀληθείης, ὅπου καὶ μόνον ἤσθάνετο ἑαυτὴν ἀσφαλῆ ἀπὸ πάσης ὕβρεως καὶ σάλου, γαληνίαν καὶ τρισευδαίμονα. Ἀλλὰ σήμερον ἡ χήρα αὐτὴ δὲν ἔχει πλέον φίλιον ἔρεισμα καὶ ὄχυρὰν προστασίαν, ἐφ' ἧς νὰ στηρίξηται ὑπερήφανος καὶ εὐτυχῆς, οὐδὲ θαλπερὸν καὶ γλυκὸν λιμένα, ὅπου κρύπτουσα τὸ μέτωπον νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὴν ἀσφα-

λή καὶ μακάριον. Σήμερον ἡ χήρα αὐτὴ δὲν βλέπει πλέον ἥλιον ἐπὶ γῆς, οὐδὲ ἀστέρων χαρὰς καὶ ἐλπίδες, ἀλλ' εἶδε τὰ πάντα δύσταντα ἐσχεῖ ἐντὸς τάφου ὀρυγέτος βιαίως διὰ στυγεροῦ δολοφῶνου ὄπλου. Σήμερον δι' αὐτὴν δὲν ἀρκεῖ πλέον ὁ οἶκος, ἀλλὰ κατέστη τὸ ἐμβλημα τῆς φοικωδестаτῆς δυσμοιρίας καὶ τῆς ζοφερωτάτης καὶ ἀνηκέστου ὀδύνης ἡ μαύρη προτωποποιήσις. Καὶ τὴν χήραν ταύτην, ἧτις σήμερον ἀποτελεῖ ἀντικείμενον θλίψεως καὶ συνοχῆς τῆς καρδίας, τὸ τέκνον τοῦτο, τὸ παρὰ πρὸς τὴν καρδίαν διὰ τῶν παιδικῶν του δακρυῶν, τὴν μητέρα ταύτην, τὴν κύπτουσαν ὑπὸ τὸ βῆρος ἀνυπολογίστου πένθους, ὄλους τούτους τοὺς χθὲς εὐτυχῆς, ἐφ' ὧν ἐνέσκηψεν ἀπηνής, ἀπροσδόκητος Εἰμαρμένη, δὲν ἀπωρῶνισεν ὁ μοιραῖος Χάρων, ὁ κινῶς τῶν βροτῶν θεριστής, ὁ ἐκλέγων ἐνίοτε τὰ ὠραιότερα καὶ σφριγηλότερα ἄνθη τοῦ γηένου λειμῶνος, ὅπως ἀπομαρῶνη ἔμψυκῶν ἐπ' αὐτὰ τὴν δηλητήριον πνοὴν τῆς νόσου. Ἡ περίπτωσις αὕτη, ἡ δι' ὄλους πιθανή, θὰ ἐνείγη τοῦλάχιστον ἐν ἑαυτῇ ποίαν τινα παραμυθίαν, τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς κοινῆς μοιραϊότητος.

Ἄλλ' ὄλους τούτους ἀπωρῶνισεν ἀστραπιαίως ὁ βίαιος κλῖνος καὶ ἡ ταρταρὸς ἀναλαμπὴ τοῦ πολυκρότου, καταρρίψασα ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπνον καὶ σπαῖρον πτώμα τὸν πρὸ μίας στιγμῆς θάλλοντα καὶ ἠβῶντα νέον, τὸ ἔρεισμα, τὸ ἀγαλλίαμα, τὸν προστατήν, τὸν υἱόν, τὸν ἀδελφόν, τὸν πατέρα, τὸν σύζυγον! . . .

Εἰς ὑπόκωφο: κρότος, ὀλίγος καπνός, μίαν ὑπέρυθρος ἀστραπή, καὶ πέπτει ἄψυχον εἰς αἰμόφυρτα ράκη σαρκός, ἐκμηδενισθὲν ἴσχει, τὸ παμφίλιτον κέντρον τῆς στοργῆς καὶ τσοῦτων ἐλπίδων, καὶ τσοῦται ἀγαπῶσαι ὑπάρξεις βυθίζονται εἰς ἀστεῖρευτα δάκρυα! . . .

Εφάπτες τα πρώτα όνειράτά μας
'Στό πρώτο της αγάπης μονοπάτι,
Τόν ήλιο της ψυχής θωρεί η καρδιά μας,
'Σάν ο Θεός μιλεί στην Υπερόβη.

Αθάνατοι ήχοι ξύπνησαν μιὰ μέρα
Κι' όλόσεμνη ή Σελήνη είχε προβάλλει,
'Όταν ή Νόρμα άκούσθη 'στόν αϊθέρα
Με τή θρησκεία τόν έρωτα να ψάλλη.
'Απ' τής θρησκείας τήν τέχνη φτερωμένη,
Τρέχει ή ψυχή 'στό χωμά σου να ζήση,
Κι' από μυρτιές, τής γής μου άνθολουμένη,
Τό μύρό της τριγύρω σου ν' αφήσει.

Και ταπεινά να πη 'σ' έσέ: Ω Βελλίνη,
Εύνα να πής του πόνου τό μαρτύριο,
Εύνα να πής τή μελωδία εκείνη,
Που τής καρδιάς μας κρύβει τό μυστήριο
Εύνα κι' άκου τό Βάγνερ π' άγκαλιάζει
Τό χωμά σου με πόθο και ρωτάει,
Σε ποιά μεριά του στήθους σου φωλιάζει
Τό μυστικό που τους παλμούς γεννάει.

Συ δεν ξυπνάς κ' ή μελωδία σου μένει
Και θα περνά λευκή τόν κάθε αιώνα,
Να μās φέρη απ' τήν άπειρη οίκουμένη,
'Από τής γής, στού ούρανού τόν Παρθενώνα
Νοέμβριος 1902 'Αθήναι.

Ελένη Λάμαρη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αξιότιμος Κυρία,

Μαζί με τήν έμπνευσμένη ποιητριά μας, τήν
ισάδελφη δεσποινίδα Ελένη Λάμαρη, λαβαίνουμε
τήν ευχάριστη να σας στείλουμε μερικά ποιή-
ματά μας, τά όποια σας παρακαλώ να δεχθήτε
ώς σημείο τής εκτιμήσεώς μας.

Είνε για μέ όχι μικρή ευχαρίστησις, σ' αυτό τό
ταξίδι, δηλαδή από τās 'Αθήνας έως τό Βόσπορο
να έχουν μαζί τους τά ποιήματά μου εκείνα μιάς

ποιητριάς, ή όποία ένώνει τήν τόση έμπνευσι,
τόσο αίσθημα, τās ιδέας.

Σεις, οι όποιοι ζήτε μακριά από έμάς, δεν ξέ-
ρετε βέβαια άκριβώς ποία είνε ή ποιήσις μας και
ποία είνε τά πρόσωπα, τά όποια περισσότερο δι-
ακρίνονται και τιμούν τά γράμματα. Η πολιτεία
των γραμμάτων μου δίνει αυτό τό δικαίωμα, για-
τί, εκτός από τās εκδουλεύσεις τās όποιας έπροσ-
φερα και προσφέρω 'σ' αυτά, έγω και τήν συνεί-
δησι να λέγω τήν αλήθεια και ν' αγαπώ ό,τι
πραγματικώς είνε καλό και βίσιμο. Εάν καμ-
μιά φορά βλέπετε ή άθηναϊκές εφημερίδες να υ-
ψώνουν κανένα ποίημα 'στόν ούρανόν, αυτές δυστυ-
χώς δεν αντιπροσωπεύουν τή γραμματολογία μας,
αυτές δυστυχώς δεν λένε τήν αλήθεια, αυτές δυ-
στυχώς καταπολεμούν τά γράμματα, αυτές είνε
τό όργανο του ένός και του άλλου μικροερωτευμέ-
νου, ό όποιος όλη του τήν αξία, όλο του τό τάλαντο
τό κρύβει θρησκευτικώς 'στό σурτάρι του. Είναι
ένας νέος ποιητάκης, Ζωϊόπουλος, ό όποιος έσως
νομίζετε ότι έχει αξία ποιητική! Εάν ή τυρλή
μίμησις, εάν ή έλλειψι κάθε ιδέας, εάν τό ψέμα
στήν ποίησι ήμπορούν να θεωρηθούν ποιήσεις, τότε
βέβαια και αυτός ό μικροστιχογράφος ήμπορει να
ονομασθής ποιητής: άλλ' εάν ή ποιήσις άπαιτεί
κάτι τι άλλο πολύ πλεζό μεγάλο, τόν άτομισμό,
τήν ιδέα, τό αίσθημα, τήν αλήθεια, όπως βλέ-
πουμε αυτά σε πολύ λίγα πρόσωπα, καθώς 'στην
ποιητριά μας, τότε είνε περιττό ν' αναφέρουμε
αυτά τά όνόματα, τά όποια είνε κατώτερα τής
κριτικής και τό λάθος είνε όλο δικό μου, ό όποιος
έδειξα τόσην έπιείκεια για να τό αναφέρω, και ό
όποιος πρέπει να τιμωρηθώ για αυτή.

Είπα ότι ό άτομισμός είνε τό κυριώτερο στοι-
χειο 'στην ποίησι, και έδω αυτή ή λέξις έχει παρ-
εξηγηθής και άντι του άτομισμού βλέπουμε 'στους
ποιητάς τό συμφέρον. Ούτε για τή γλώσσα, ούτε
για τήν ποίησι εργάζονται. Τής γλώσσας δάσκα-
λος πρέπει να ήναι ό λαός και τής ποιήσεως ό ά-
ληθινός και εύσυνείδητος άνθρωπος, ό όποιος έρ-
γάζεται πρώτα μέσα 'στην κοινωνία για να εργα-
σθής κατόπι 'στην ποίησι μαζί με τόν ποιητή.

Ο φίλος μου Ψυχάρης είνε αλήθεια ότι εργάζε-
ται για τή γλώσσα, άλλ' έδω κ' εκεί σκέπτεται
μερικά και όχι γενικά. Είναι αλήθεια ότι πρέπει να

λάβουμε υπογραμμιστή δημοτική γλώσσα τους
άλλους αιώνες, αλλά πρέπει ν' αντιπροσωπεύ-
σουμε τή δική μας εποχή, πρέπει να πάρουμε τās
λέξεις από τό στόμα του ζωντανού και όχι να
τή γυρεύουμε μέσα στη σκόνη του νεκρού.

Και ή ποιήσις, κ' εκείνη έχει φύγει από τό
δρόμο της. Εκτροχιάσις 'στά γράμματα, εκφυλι-
σμός 'στην καρδιά, ψέμα 'στη ψυχή. Μία νόθος
ποιήσις 'στη Γαλλία, ή όποία τίποτε δεν αντι-
προσωπεύει, έχει εισβάλει και 'στην Ελλάδα, και
βέβαια έπρεπε να προσβάλη τά πλέον άσθενικά
πρόσωπα, καθώς επιδημία. Ο συμβολισμός, αυτή
ή ποιήσις ή πράξις, αυτή ή άγυρτική σχολή,
ή όποία θέλει να κρύψη τή γόδυμια της μέσα στα
σκότη του παρόντος, είνε τό μνημά της 'στην πε-
ριφροσύνη και για λίγο καιρό είνε ζωή 'στη γελω-
τοποίησι. Ο Παλαμάς έχει προσβλήθής από αυτή
τή νόσο και ό δυστυχής απέθανε. Δεν όμιλώ για με-
ρικούς άλλους, γιατί αυτοί δεν έζησαν ποτέ ούτε
για τόν εαυτόν τους, ούτε για τά γράμματα.

Τό αληθινό αίσθημα, ή γνήσια ιδέα, ή αλήθεια,
σε λίγους υπάρχει. Ανάμεσα 'στές ποιήσεις και
σε πολλούς ποιητάς, διαπρέπει ή Ελένη Σ. Λά-
μαρη, ή όποία αγάπησε τήν τέχνη με τήν αγάπη
του λειτουργού.

Αυτές είνε ή σκέψεις μου για τήν ποίησι, τήν
όποία πρέπει να λατρεύουμε.

Χωρίς να τό έννοήσω, άντι έπιστολής σας έγραψα
μιά μικρή μελέτη, ή όποια δεν ζητεί τή σιωπή
του συρταριού σας, άλλ' τό φως του ήλιου
είνε κτήμά σας. Για σας τήν έγραψα, ως έλαχιστο
δειγμα τής εκτιμήσεώς μου.

Τών διαταγών σας πρόθυμος
Στέφανος Μαρτζώκης.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ίδε αριθ. 8)

— Μ' όλα ταύτα, είπεν επί τέλους, ήτο έ-ίτης
δυνατόν να αποτύχησ και άν ενυμφεύσο

— Καθώς και ό κ. Bergeret, είπεν ό Δανιήλ με
βραχύν γέλωτα. Η Μαρή δεν ήρρε ποτέ εις τό

σπουδαστήριόν μου τό εκ λόγου άνδρείκελόν της,
είναι δε άνέικανος να με άπατήση. Ίδού όλη ή δια-
φορά... Μόνον, ή κυρία Bergeret δεν ήτο ζηλό-
τυπος— και εύλόγως— ένψ ή Μαρή... 'Αλλ' οι
άνδρες καθίστανται άμέσως γελοιοι και άηδεις,
όταν άπτωνται του θέματος τούτου: σοι λέγω ότι
καλλίτερον είναι να όμειλώσωμεν περι άλλων πραγ-
μάτων... Θέλεις να σοι δείξω τήν νέαν των
Ούταμάρο συλλογήν μου;

Του λευκώματος άπαξ άνοιχθέντος, ό Δανιήλ
δεν ήτο πλέον ό ίδιος. Ελάμβανεν εκαστον ει-
κονογράφημα, τό έθώπευε διά των δακτύλων και
του βλέματος, εξήπτετο, ώμίλει με όφθαλμούς
διαλάμποντας: α'Οφθαλμοί έρωτευμένου,» έσκέ-
πτετο ό Φρενέλ. Έντός όλίγου θυμωσ και αυ-
τός ό ίδιος εις ούδέν άλλο ένέτεινε τήν προσοχήν
του ή εις τό να βλέπη και να άκούη. Οι
δύο άνδρες διήλθον τερπνώς μιαν ώραν, ένψ πα-
ρήλαυον πρό αυτών, ή 'Ωτολογία, με τόν μορ-
φάζοντα μικρόν διάβολόν της, ή γεαρά μήτηρ θη-
λάζουσα τό βρέφος της ή θελκτική Γυνη εις τήν
βρύση, ή Κομμώτρια με τόν λεπτόν και χα-
ρίεντα βραχίονα, ή Καστανοπέλις, και τό-
σαι άλλαι, έν τή ζωηρά και άβρα αυτών χά-
ριτι. Έν τέλει, ό Φρενέλ σκεπτόμενος ότι ή
ώρα άφρεύτως ήτο λίαν προκεχωρημένη, παρατή-
ρησε τό ώρολόγιόν του και έμεινε κατεπτοημένος.

— Μεσονύκτιον! Είναι τρομερόν! Πρέπει να
φύγω τάχιστα ή άδελφή μου θα ήνε ήδη λίαν
άνήσυχος.

Επί του κλιμακοπέδου, ένψ καθήρχετο τās
πρώτης βαθμίδας, ό Δανιήλ τόν έστχμάτησε.

— 'Απόψε σοι διηγήθην πολλά πράγματα...
'Ησθάνθην άνακούφισιν εκ τής μικρής ταύτης δια-
χύσεως: άλλ' μη κάμης λόγον εις ψυχην ζωσαν,
και μάλιστα εις έμέ άνάφερε περι τούτων έσψ τό
δυνατόν όλιγώτερον.

Είς άπάντησιν ό Φ. ενέλι τόν προσέβλεψε συγ-
κεκινημένος και τψ έσφγίζεν έγκαρδίως τήν χείρα.
Κατόπιν ειςχωρήσεν εις τό σκότος τής κλέμακος,
έπαναλαμβάνων «Καληνύκτα!»

— Ποιος είν αυτός ό χονδρός, τόν όποιον δεν
γνωρίζω και ό όποιος ήλθε χθές; ήρώτησε, τήν
έπαύριον πριε, μεμφοιμοιρούτα ή Μαρή. Και έ-
κρυμομιλούσατε μεταξού σας, τόνον σιγά, ώστε
δεν σας ήκουα.

Ο Δανιήλ παρ' ὀλίγον θά ἀπάντα.

— Τι; μήπως ὠτακουσεῖς τώρα;

Ἔβλεπα συνεκρατῆθη διότι ἐδεδύσετο τὰς σκηνάς.

— Είναι εἰς τῶν ἀρχαίων συμμαθητῶν μου τοῦ Διδασκαλείου, ἠρκέσθη νά εἶπῃ.

— Ἀνεχώρησεν ἀρκετὰ ἀργά.

— Ναι, τῷ εἰδείκνυον ταῖς ἐμαιμοῦδες μου.

— Δέν είναι ἀξιόν οὐκτου τὸ νά διακυβερεῖται τίς τέτοιος ὄρος, γὰρ νά διασκευάζῃ μὲ τέτοιες ἀνοσιτίαι! ἐμορμήρισεν ἡ Μαρθῆ, ὑψοῦσα τοῦς ὤμους, μὲ τόνον ὁ ἔπιτος ὀδυνηρῶ; συνέσπα τὰ νεῦρα τοῦ Δανιήλ.

II

— Λοιπόν, φεύγω εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, μικροῦλη μου.

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, ἀπάντησεν ὁ Δανιήλ χωρὶς νά ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν. Ποῦ πηγαίνεις τόσον ἔνωρίς;

— Μά εἰς τοῦς Bobart! Ἦξεύρεις ὅτι ἔχουν τὴν βράπτειν τοῦ μικροῦ των Γάστονος. Εἶμαι μάλιστα καλεσμένη εἰς τὸ γεῦμα καὶ θά μείνῃς ὀλομοναχοί, μικροῦλη μου! Σε τὸ εἶχα εἶπει;

— Είναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Δανιήλ.

(Ἄκο. λουθεῖ)
N. Φωτιάδης.

ΔΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

«Ἔωμεν καὶ ἀποθημόκομεν μὲ ἀρῶνας»
Prevost-Paradol.]

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἔπάρχουν τινὲς, ὁτινες θεωροῦντες τὰς ἐξετάσεις ὡς τυχερὸν παιγνίδιον, στηρίζουν τὴν ἑαυτῶν τύχην ἐπὶ πιθανοτήτων, π. χ. σημειῶνουν τὰς γιγνομένας ἐρωτήσεις, τοῦς ἐξερχομένους ἐξεταστές κτλ. Ἔπάρχουν ἄλλοι οἰσηματῖαι, οἱ ὅποιοι νομίζουν ἑαυτοῖς πάντοτε ἐτόιμους ὑπάρχουν οἱ δειλοί, οἱ ὅποιοι φαντάζονται πάντοτε ὅτι είναι χαμένοι· οἱ τολμηροί, οἱ ὅποιοι διελθόντες ἐν ἔτος ἐν ραθυμῇ καὶ ἀμεμνησίᾳ, ἐπαναλαμβάνουν μετ' ἀφελείας, ὅτι ὁ πῶτος ὄρος τῆς ἐπιτυχίας είναι νά τολμηθῇ τίς νά παρουσιασθῇ ὑπάρχουν τέλος οἱ δεισιδαιμόνες, οἱ ὅποιοι ἀποδίδουν κρυφίαν δύνα-

μιν εἰς τὸ χρωμα τοῦ λαϊμοδέτου των, οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι ἐάν εἰσελθουν εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τὸν δεξιὸν πόδα ἢ ἐάν φέρουν αἴφνης τὸ ἴδιον ὄνομα ἢ ὀμοιον ἐπίθετον μὲ τὸν ἐξεταστήν, πάντως θά ἐπιτύχουν.

Μόλις ἀρχίσῃ ἡ γραπτὴ ἐξέτασις, ἀρχίζουν καὶ αἱ στενοχωρίαι. Ποίος θά ἠμπορήσῃ νά περιγράψῃ τὰς ἀλλοκότους ἰδέας, τὰς γελοίας ἐπινοίας, τὰς ἀνοήτους φράσεις, αἵτινες ἀπαντῶνται εἰς τὰς γραπτὰ τῶν ἐξεταζομένων;

Εἰς μίαν σύνθεσιν περὶ τῶν *τριῶν ἐνοτήτων* (αἱ τρεῖς ἐνοότητες τῆς κλασικῆς τραγωδίας, αἱ ἐνοότητες τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου καὶ τῆς δράσεως) εἰς ἐξεταζόμενος ἔγραφεν ὅτι αἱ τρεῖς ἐνοότητες είναι ἡ πρόθεσις, ἡ ἀφαιρέσις καὶ ὁ πολλαπλασιασμός. «Διὰ τούτων, προσέθετε, κατώρθωσεν ὁ Pascal, ἔξοχος ἀνὴρ, νά κάμῃ λίαν περιέργους ἀνακαλύψεις...» Θέλω νά περιγράψῃ τὴν κηδείαν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' εἰς μαθητῆς, δέν ἰδίστασε νά διαβεβαιώσῃ ὅτι ὁ μέγας βασιλεὺς ἐτάφη εἰς τὸ Πάνθεον καὶ ὅτι κατὰ τὴν διάβασιν τῆς νεκρικῆς ποιμῆς τὰ ράμφη τοῦ ἀεριοφωτος ἦσαν ἀνημέμενα καὶ σκεπασμένα μὲ πένθημον σκέπη. Ἄλλος πάλιν θέλων νά γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὸν Γάλλικον ἤρχισε διὰ τῆς λέξεως «Δεσποινίς...»

Ἐπὶ τοῦ θρατίου.—Μετὰ τὴν γραπτὴν ἐξέτασιν ὁ ὑποψήφιος ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων, προσέρχεται τῶρα καὶ εἰς τὰς προφορικὰς ἐξετάσεις. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τὸ πλῆθος κατέχεται ὑπὸ νευρικοῦ τινος ἐρεθισμού. Ἐξαίφνης σιωπῇ διαχύνεται, καὶ ἀρχίζουν αἱ ἐξετάσεις. Εἰς τὴν ἐρώτησιν· ἀποία είναι ἡ βραχυτάτη γραμμὴ ἀφ' ἐνὸς σημείου εἰς ἄλλο;» ἐδόθη ὑπὸ τινος ἡ ἐξὴς ἀπόκρισις: «ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ.» Ἐτερος τὴν λατινικὴν λέξιν *faber* (χειρῶναξ) μεταφράζει διὰ τῆς λέξεως *μο. λουδοβόκονδουλ*.

Ἴδου μερικαὶ ἀνθητικαὶ ἀποκρίσεις, δοθεῖσαι ἐν καιρῷ τῶν ἐξετάσεων, τὰς ὁποίας συνέλεξαμεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτηκῶν ἐξεταστῶν. Εἰς μαθητῆς ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς νήσου Μάλτας, δέν ἐδίστασε νά τὴν τοποθετήσῃ εἰς τὴν Βαλτικὴν. Εἰς ἄλλος παρακληθεὶς νά εἶπῃ ὅ,τι γνωρίζῃ περὶ τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας τῆς Γαλλίας, ἀποκρίνεται ἄνευ περιστροφῶν ὅτι ὁ Ναπολέων ὁ Γ'

ἦτο υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Εἰς ἄλλος ἐξεταζόμενος εἰς κείμεναν γαλλικὸν ἱστ'· αἰῶνος, ἐκπληκτος ἐκ τῶν ὄρων τῆς παλαιᾶς γλώσσης, φωνάζει: «Κύριε δέν ἐνεγράφη εἰς τὰ ἀγγλικά, ἀλλὰ εἰς τὰ γερμανικά.»

«Φίλε μου, ποία είναι ἡ συντομωτέρα ὁδὸς ἀπὸ Παρισίων εἰς Νημ;» — «Ἡ διὰ θαλάσσης» ἀποκρίνεται ὁ ἐξεταζόμενος μετὰ βεβαιότητος.

Ἴδου καὶ ἄλλαι τινὲς ἀποκρίσεις πρωτότυποι εἰς τὸ εἶδος των.

«Ποία εἶδη δημοτικῶν παράγει ἡ βόρειος Ἰταλία;»

— «Ἐὰν μακαρόνια»

— Ποίος ἦτο ὁ Λαβουχοδόνασος; — Κύριε δέν γνωρίζω ὄλην τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας· μόνον ἀπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀγίου καὶ ἐξῆς.

Διάλογοι. Ἐπεισόδια.

Οἱ ἐξεταστικὶς πολλάκις θέλουν νά διασκευάσουν εἰς βάρος τῶν ἐξεταζομένων, καὶ φαντάζεσθε πλέον τὰς ἀποκρίσεις των. Ἐνίοτε ὅμως ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἀστείότητα δίδεται ἐπὶ τοῦ ἰδίου τόνου. Πареυρισκόμεθα εἰς τὴν Νορικὴν σχολήν· ὁ ἐξεταστής ἐρωτᾷ: «Ἐάν ἤμεν ἐκκρωπότης ἀγέλης ὄνων, πῶς ἔπρεπε νά τοῦς μεταχειρίζομα;» — «Ὡς καλὸς πατήρ.»

Ἐρώτησις.— Ἰπόθεσις ὅτι σοὶ δίδω τὴν κόρην μου εἰς γάμον (ἀλλὰ δέν σοῦ τὴν δίδω βεβαίως)...

Ἀπόκρισις.— Ἔστω κύριε. Ἐάν μοὶ ἐδίδετε τὴν κόρην σοὶ εἰς γάμον (ἀλλ' ἐγὼ βεβαίως δέν τὴν θέλω)...

Δέν ἐπιβεβαιώμεν τὴν ἀκρίθειαν τῶν διαλόγων τούτων, ἀλλ' ἰδὸν ἀνεκδοτὰ τινὰ ἀληθῆ.

Ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν ὁ Ἄραγὼ παρουσιάσθη νά ἐξετασθῇ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. «Ὁ ἀποδειλιᾶσας σύντροφός μου, διηγεῖται, τὰ ἔχασεν ἐντελῶς. Ὄταν μετ' αὐτὸν παρουσιάσθη ἐγὼ εἰς τὸν πίνακα, ὁ ἐξὴς διάλογος διημείθη μεταξύ τοῦ κ. Monge ἐξεταζόντος καὶ ἐμοῦ.

— «Ἐάν πρόκειται νά ἀποκριθῆς ὅπως ὁ σύντροφός σου, είναι ἀνωφελές νά σε ἐρωτήσω.»

— Κύριε, ὁ φίλος μου γνωρίζῃ πολὺ περισσότερα τῶν ὅσων εἶπε. Ἐλπίζω ἐγὼ νά ἦμαι εὐτυχέστερος ἐκείνου· δυνατὸν ὅμως αἱ ἐρωτήσεις σοὶ νά μὲ κάμουν νά τὰ χάσω.»

— Ἡ δειλία είναι πάντοτε ἡ πρόφασις τῶν ἀ-

μαθῶν, εἴτινες νομίζουν ὅτι προπροσίζόμενοι συστολὴν θά δυνηθοῦν νά διαφύγουν τὸ ὄνειδος τῆς ἀποτυχίας.

— Δέν γνωρίζω μεγαλύτερον ὄνειδος τούτου τοῦ ὁποῖον μοὶ προσάπτετε ταύτην τὴν στιγμὴν. Ἔξετάσατέ με, παρακλῶ.

— Πολὺ εὐκολα προσβάλλεσαι, κύριε. Θά ἴδωμεν, ἐάν αὐτῇ σοὶ ἡ ἐπαρσις είναι δικαιολογημένη.

— Ἐμπρός κύριε. Σε; ἀναμένω...

«Ἦμεν ἐπὶ δύο ὥρας καὶ τέταρτον εἰς τὸν πίνακα ἐξεταζόμενος. Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Monge σηκώσεται, ἔρχεται πρὸς με, μὲ ἐναγκαλιζέται καὶ μοὶ λέγει ἐπιτήμως ὅτι ὑπερέβην τὰς προσδοκίας τοῦ καὶ ἤμεν ὁ πῶτος εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπιτυχόντων.»

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Γ. Καρατζᾶς.

ΣΤΟΝ ΥΨΗΛΟ ΚΙ' ΟΛΟΡΘΟ ΒΡΑΧΟ

Τὸν ὑψηλὸν κι' ὀλόρθο βράχο ἐρωτικά ζώνουν τὰ κύματα, μ' αὐτὸς, ἀκλόνητος, δέν γέρνει, δέν παίρνει αὐτὸς ἀπὸ φιλήματα.

Ὅμως τοῦ σκάφτου τὰ θεμέλια κρυφά, σιγὰ, σιγὰ τὰ κύματα καὶ πέφτει τέλος ἔς τὴν ἀγκάλη τῆς θάλασσας μὲ ὑγρὰ φιλήματα.

Ζώνανε τὴ σκληρὴ καρδιά σου καὶ τῆς ἀγάπης μου τὰ κύματα μ' αὐτῇ, ἀνέραστη, δέν γέρνει, δέν παίρνει αὐτῇ ἀπὸ φιλήματα

Ὅμως τῆς σκάφτου τὰ θεμέλια κρυφὰ τοῦ ἔρωτος τὰ κύματα· θά πέσῃ τέλος στὴν ἀγκάλη, ποῦ τῆς ἀνοίγω μὲ φιλήματα.

Στιὰ Κορινθίαν 1903

Στέφανος Μυρωμένος

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

6' **Ἡ διατροφή τῶν παιδίων.** Ἡ περὶ τὴν τροφήν ὑγιεινὴ ἐνέχει κατὰ τὴν πρώτῃν παιδικὴν ἡλικίαν μεγίστην καὶ κερκλαιώδη σπουδαιότητα, ἐκ ταύτης δὲ συλλήβδην ἐξήρτηται ἡ ζωὴ τῶν βορρῶν. Τὸ νεογνὸν ἀφ' οὗ μετὰ τὸν τοκετὸν λουσθῆ, ἀπομυχθῆ καὶ καταλήλωσ ἐνδύθῃ καὶ ἐνθεθῆ εἰς τὴν κοιτίδα του, ἀποκοιμᾶται μετὰ τινας ὥρας ἀφυπνίζεταί καὶ κραυγάζει· δύναται τις τότε κάλλιστα νὰ τῷ προσκἀγῃ τὸν μαστὸν, ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ περιμείνῃ καὶ δώδεκα, εἰσοσιτέσσαρας ἢ καὶ τριᾶκοντα ἐξ ἐνίοτε ὥρας, χωρὶς νὰ φοβηθῆ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης τὸ ἀρτιγέννητον. Πολλαὶ μητέρες ἢ καὶ μαῖται ἔχουσι τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ δίδωσιν εἰς τὰ παιδία ἰσχυρῶς μωμένον ὕδωρ· τοῦτο εἶναι λιαν ἐπίμεμπτον· οὐδὲν ἄλλο πρέπει νὰ δίδῃται εἰς τὸ βρέφος, εἰμὴ δὲ μαστὸς. Ἀλλως τε τὰς πρώτας ἡμέρας τὸ παιδίον θηλάζει· ὀλίγα γραμμάρια ἀτελοῦς γάλακτος (πῦαρ ἢ πρωτόγαλα), ὅπερ μᾶλλον ὑποκαθίρει αὐτὸ ἢ τρέφει, μόνον δὲ πρὸς τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅτε κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναβαίνει τὸ γάλα, ἄρχεται τρεφόμενον τοῦτο τάμιστα. Ὄταν θέλῃ τις, ἐθίζει τὰ νεογνὰ νὰ θηλαζῶσι μόνον κατὰ δίωρον, μετὰ τινας δὲ μῆνας εἶναι εὐλόγων ἐπίσης νὰ ἐλαττωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν θηλασμῶν. Ἐν γένει τὸ βρέφος πρέπει νὰ θηλάζῃ μόνον ἀνὰ πατῆν δευτέρην ἢ τρίτην ὥραν ἐν καιρῷ ἡμέρας, τὴν δὲ νύκτα θηλάζει ἀπαξ μόνον ἢ καὶ οὐδὲν, τοὔτέστιν ἐν ὄλῳ ἐξήκως ἢ ἐπτάκις κατὰ νυχθήμερον. Καὶ τὴν μὲν πρώτῃν ἡμέραν τὸ παιδίον λαμβάνει μόνον 3 ἢ 4 γραμμάρια καθ' ἑκάστον θηλασμόν, ἤτοι ἐν ὄλῳ 25-30 γραμμ. πῦατος, τὴν δευτέρην ἀνὰ 10-15 γραμμ. κατὰ θηλασμόν, ἤτοι 100-150 γραμμ. ἐντὸς 24 ὥρῶν καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας κτηροῦναι νὰ ἐκμύζῃ 400-500 γραμμ. γάλακτος ἐκ τῶν μαστῶν τῆς θηλαζούσης αὐτό· μετὰ τὴν πρώτῃν ἐβδομάδα καὶ μέχρις ἐνὸς μηνός θηλάζει 600 γραμμ. γάλακτος δι' ἡμέρας, τὸν τρίτον μῆνα ἢ ποσότης αὕτη ἀνέρχεται εἰς 700 γραμμ. περὶ τὸν τέταρτον καὶ πέμπτον μῆνα τὸ παιδίον λαμβάνει 800 γραμμ. Βραδύτερον καὶ μέχρι τοῦ δωδε-

κάτου μηνός λαμβάνει ἀνὰ 150 γραμμ. κατὰ θηλασμόν καὶ 950—1000 γραμμ. δι' ἡμέρας. Ὃσον ἀφορᾷ τὴν θείαν τῆς θηλαζούσης καὶ τοῦ παιδίου κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ θηλασμοῦ, ἐπειδὴ ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ καθίτῃ ἐπὶ τῆς κλίνης, κλίνει πρὸς τὸν μαστόν, ἐν θὰ δώσῃ πρὸς θηλασμόν, τὸ δὲ παιδίον κατακλίνεται παραλλήλως τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Πρὸ ἐκάστης θηλάσεως καλὸν εἶναι ὅπως ἡ θηλή πλύνῃται διὰ χλιαροῦ ὕδατος. Ἐθύς ὡς ἡ μήτηρ δυναθῆ νὰ καθίτῃ, λαμβάνει τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, τίθῃσι τοῦτο ἐγκρασιῶς καὶ παρέχει αὐτῷ τὸν μαστόν. Ἡ διάρκεια ἐκάστου θηλασμοῦ, ὅταν τὸ βρέφος τυγχάνῃ εὐρωστον εἶναι 10-15 λεπτῶν τῆς ὥρας, ἐὰν δὲ τὸ παιδίον ἦναι πολυράγον, ἐὰν θηλάζῃ ἐπὶ πολλῇν ὥραν, ἐὰν ἐμῇ μετὰ τὸν θηλασμόν, ἀνάγκη φυσικῶ τῷ λόγῳ νὰ συντέμηται ἡ διάρκειά του. Ἡ φυσικὴ γαλουχία, ἢ ἀπὸ τοῦ μαστοῦ δηλοῖται τῆς μητρὸς γαλούχιας, εἶναι ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἢ ἀρίστη πρῶν. Πᾶσα μήτηρ ἔχουσα γάλα καὶ μὴ νοστιῦτα, βεβαίως ὀφείλει νὰ θηλάζῃ τὸ τέκνον αὐτῆς. Τοὔτο εἶναι καθήκον μὲν διὰ πάσας τὰς μητέρας, πολλὰκις δὲ καὶ ἐπιωφελέστατον διὰ τὰς πλείστας ἐξ αὐτῶν, καθότι πολλὰκις αἵτινες πρὸ τῆς γαλουχίσεως ἦσαν ὤχρακι, λεπτορρεῖς, δυσπεπτικαί, γίνονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς φυσιολογικῆς ταύτης λειτουργίας, δροσεραί, παχείαι καὶ ὑγιεσταταί· καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι εἶναι γυναῖκες προθυμώταται ἄλλως πρὸς τοῦτο, δὲν κκτηροῦσιν νὰ γαλουχῶσιν ἐνεκα τοῦτου ἢ ἐκείνου τοῦ λόγου τὰ τέκνα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ πόσι παλιν, αἵτινες ἀρίστα ἠδύναντο νὰ γαλουχῶσιν αὐτά, οὐδὲ κἄν ἀποπειρῶνται ἐπὶ ἰδίᾳ τε καὶ τοῦ τέκνου αὐτῶν ζῆλια.

Ὃσον ἀφορᾷ τὴν ὑγιεινὴν τῆς θηλαζούσης, δέον αὕτη νὰ τρέφῃται καλῶς καὶ νὰ ἀσκῆται ἐξερχομένη συχνὰ εἰς περίπατον. Ἐπιτρέπονται δι' αὐτὴν πᾶσαι αἱ τροφαί, (κρέατα, λαχανικά κτλ.) ἐκτὸς ἐκείνων, αἵτινες, οἷαι τὸ σκόροδον, τὰ κρόμμυα, οἱ ἀσπάργοι, αἱ ὀξάμαι, δυνατὸν νὰ προσδώσιν τῷ γάλακτι γεῦσιν ἀπαρέσκουσιν εἰς τὸ παιδίον ἢ ποιότητα ἐπιβλαβῆ δι' αὐτό· ὀλίγως κεκραμένον οἶνον καὶ ὁ ζυθος εἶναι τὰ συνήθη δι' αὐτὴν ποτῆ, ἐν ᾧ ὁ ἀκρατος οἶνος, ὁ κωφός, καὶ τὰ ἰσχυρὰ οἴνοπνευματώδη ἀπαγορεύονται εἰς τὴν

τροφήν, διότι ταῦτα ἀπεκρινόμενα σὺν τῷ γάλακτι, ἐνδέχεται νὰ βλάψωσι σοβαρῶς τὸ παιδίον καὶ ἀρρωστήσωσιν αὐτό· (ἀνησυχία, αὑπνία, σπασμοί). Ἡ ἐμμηνος καθαρσις δὲν εἶναι ἀπόλυτος ἀντένδειξις εἰς τὴν γαλουχίαν, βλέπομεν δὲ τροφούς, αἵτινες καίτοι ἔχουσι τακτικὴν τὴν ἐμμηνονόρρυσιν των, τρέφουσιν ἄριστα τὰ τέκνα των· ἡ κύσις ὅμως, παρεντυχάνουσα κατὰ τὴν περὶ τὴν γαλουχίας, εἶναι ὁμολογουμένως λίαν ἐπιφοβός· ἐξ ἄλλου δὲ πάλιν συγγράματα βλέπομεν ὅτι ἡ ἐκκρῖσις τοῦ γάλακτος δὲν στερεῖται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ταύτην· ἐν τούτοις ὑπάρχει τότε ὡς ἐκ τούτου διὰ τὴν θηλαζούσαν διπλὴ αἰτία ἐξασθενήσεως, ἧτις οὐ μόνον δικαιολογεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλει τὴν παύσιν τῆς γαλουχίας. Κατὰ τὸν θηλασμόν ἡ θηλή τοῦ μαστοῦ δυνατὸν νὰ ἦ ἐνίστα πλατεία καὶ ἐμφλοσιδεής, ὅποτε τὰ χεῖλη τοῦ παιδίου δὲν συναντῶσιν οὐδεμίαν ἐξοχήν, ἐπιτρέπουσαν τὴν ἐκμύζησιν· ὅσάκις τὸ σχῆμα εἶναι κανονικόν, ἢ ὑπὸ τοῦ παιδίου ἐκμυζώμενη καὶ μασσωμένη θηλή καθίσταται ἄδρα ἐκδωρὸν καὶ ραγάδων, ἰδίᾳ δὲ ὅποτε οὐδεμία ἐκ τῶν προτέρων ἐλήφθη πρὸς τοῦτο προφύλαξις. Ἐνταῦθα σημειωτέον ὅτι αἱ ραγάδες ἐπιφέρουσιν ἐνίοτε αἱμορραγίαν· τὸ αἷμα καταπινόμενον τότε ὑπὸ τοῦ θηλαζόντος βρέφους, ἀποβάλλεται διὰ τοῦ ἐμέτου καὶ τῶν κενώσεων, τοῦθ' ὅπερ δύναται νὰ τρομάζῃ τοὺς περὶ τὸ παιδίον, ἐὰν τὸ αἷτιον ἀγνωθῆ· αἱ ἐκδοραὶ καὶ ραγάδες τῶν μαστῶν προξενούσιν τοσοῦτον σφοδρὸς πόνον κατὰ τὴν θήλασιν, ὥστε αὕτη καθίσταται ἀληθῆς βίασμος, ἀναγκάζουσα τὰς μητέρας πολλὰκις νὰ παραιτηθῶσι ταύτης ἀκουσίως, ἐτι δὲ καὶ ἐπιτρέπουσι τὴν διεσόδου μικροβίων, ἐξ οὗ ἡ παραγωγή φλεγμονῆς καὶ ἀποστημάτων τοῦ μαστοῦ. Τὰ τοιαῦτα δυσάρεστα δυσχεράμεθα ν' ἀποφύγωμεν ἢ καὶ ἐπισθητῶς νὰ βελτιώσωμεν διὰ τῆς χρήσεως καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἀπομυζητικοῦ θηλαστρου. Ἡ φυσικὴ γαλουχία δέεν νὰ ἐξακολουθῆσῃ μέχρι τοῦ 16-18 μηνός, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ κώλυμα ἐκ μέρους τῆς μητρὸς· ὅσα δὲ μᾶλλον παραταθῆ ἡ γαλουχία, τοσοῦτ' ἄλλο εὐδοκίμη καὶ ρωννύει τὸ παιδίον. Δέον δὲ νὰ ἦ ἀποκλειστικὴ ἡ γαλουχία καὶ ἀμιγῆς μέχρι τοῦ ἔκτου ἕως τοῦ ὄγδου μηνός, ἐὰν τὸ γάλα τῆς θηλαζούσης ἦναι ἐπαρκές, μόνον δὲ ἀπὸ τοῦ ἔκτου

ἢ ὄγδου μηνός ἐπιτρέπεται νὰ χορηγῶνται καὶ τινες ἄλλαι τροφαί, καὶ τοιαύτας δέον νὰ ἐκλέγωμεν εὐπέπτου, ρευστὰς καὶ ἡμιρρεῖστου, οἷον γάλα, ὡς μετὰ γάλακτος, ἀρρόγαλα, ὀρυζόγαλα, γαλακτάλευρον (farine lactée)· δέον ἄλλως τε νὰ συμβουλευθῆται τις τὴν ὄρεξιν τῶν παιδίων καὶ νὰ δίδῃ αὐτοῖς ἐκ τῶν ἀνωτέρω τροφῶν, ὅσας ταῦτα προτιμῶσι· μῆτε οἶνος, μῆτε οἶνοκρατον ὕδωρ, μῆτε κωφὸς διδῶσθαι αὐτοῖς πρὸς πόσιν. Σύνθεσι καὶ μόνον ποτῶν αὐτῶν ἔστω τὸ γάλα, οὐ μόνον καθ' ἄπασαν τὴν διάρκειαν τῆς γαλουχίας, ἀλλὰ καὶ πολὺ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

(Ἐπεται συνέχεια)
N. Φερμάνογλους-
ιατρός.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΚΟΠΠΕ ΤΟ ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ

(Διύγημα)
(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἡ χειραψία, ἣν ἀντιλήλαξαν οἱ δύο στρατιῶται ἢ τὸ ἐγκάρδιος καὶ θερμῆ. Κατόπιν, ἐπειδὴ ἐνύκτινε καὶ ἦσαν κατακουρασμένοι ἀπὸ τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῶν κοπώσεων, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου δεκάς στρατιωτῶν ἐξηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἀγύρου, ἐρρίφθησαν ὃ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ ἀπεκοιμήθησαν βεβαίως. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὁ Ἰωάννης Βέκτωρ ἠγέρθη μόνος. Ἦσως νὰ εἴπεινα. Ὁ ἄνεμος εἶχε καθαρῆς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τῶν νέφην καὶ ἀκτῖς σεληνίαις, ἧτις εἰσῆρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δι' ὀπῆς τῆς στέγης, ἐφώτιζε τὴν ξανθὴν καὶ χαρίεσσαν κεφαλὴν τοῦ νέου δουκὸς ὁμοιάζοντος ἐν τῷ ὕπῳ του πρὸς Ἐνδυμίωνα. Συγκινημένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀγαθότητά του ὁ Ἰωάννης Βέκτωρ τὸν παρετήρει μετ' ἀφιλήθαυμασμόν, ὅτε ὁ λοχίας ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐφώνησε τοὺς πέντε ἀνδρας, οἵτινες ἐμελλον ν' ἀντικαταστήσωσι τοὺς φρουροὺς τῆς πρώτης γραμμῆς. Ὁ δοὺξ ἦτο μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἐξόπνησεν ὅτε τὸν ἔκραξαν.

— Σήκω Ἀρμύνδ, ἐπανέλαθεν ὁ ὑπαξιωματικὸς.
— Ἄν τὸ ἐπιτρέπετε, κύρ λοχία, εἶπεν ὁ Ἰω-

άνης Βίκτωρ έγχειρόμενος, έγώ θά υπάγω φρουρός είν τήν θέσιν του. Κοιμάται ό κάυμένος και ξεύρετε, είναι ό φίλος μου.

— Κάμε όπως θέλεις.

Όταν οι πέντε άνδρες άνεχώρησαν, τα ροχαλητά επάνηρχισαν, αλλά μετά ήμισειαν ώραν πυροβολισμοί βιαστικοί ήκούσθησαν κάπου πλησίον έντός της σιγής της νυκτός.

Ένριπη όφθαλμού όλοι έσηκώθησαν. Οι στρατιώται εξήλθον του ξενοδοχείου περιπατούντες μετά προσοχής, μέ την χείρα επί του όπλου και παρατηρούντες άσκηραμυκτεί επί της όδου της λευκανθείσης υπό του φωτός της σελήνης.

— Άλλά τί ώρα είναι; είπεν ό δούξ. "Μην της φρουράς άπόψε.

Κάποιος τώ άπήντησε:

— Ό Ιωάννης Βίκτωρ ήπηρε στην θέσιν σου. Τήν αυτήν στιγμήν είδεν στρατιώτην, όστις ήρχετο τρέχων.

— Λοιπόν; τον ήρώτησεν ότε έσταμάτησεν ασθμαίνων.

— Οι Πρώσοι επιτίθενται, ής όπισθοχωρήσωμεν εις τά προχώματα.

— Και τά παιδιά;

— Έρχονται όλοι. Μόνο αυτός ό πτωχός Ιωάννης Βίκτωρ...

— Τι λοιπόν; έκραύχασεν ό δούξ.

— Σκοτώθηκε. Ηήρε μία σφαίρα στο κεφάλι. Δεν πρόφθασε να ή ή άχ!

X

Μέν νύκτα του παρελθόντος χειμώνας περί τάς 2 της πρωίας ό δούξ δε Άρδιμόνδ εξήρχετο της λέσχης μέ τον γείτονά του, τον κόμητα δε Σών. Ηίχε χάσει κατ'έκείνην τήν έσπέραν μερικώς έκκοντάδας είκοσοφράγων και είχεν ήμικρανία.

— Άν θέλεις Άνδρέα, είπεν εις τον σύντροφόν του, να επιστρέψωμεν πέρι, διότι έχω ανάγκην ν' άνανευτώ όλίγον.

— Όπως θέλεις, φίλε μου, άν και ό δρόμος είναι εις κακήν κατάστασιν.

Έστειλαν τάς άμάξας των, άνήγειραν τά επανωφώριά των και διευθύθησαν προς τήν εκκλησίαν της Μαγδαληνης. Έξάίφνης ό δούξ είδεν έν πράγμα να κυλίεται. Ητο τεμάχιον άρτου λα-

σπωμένον. Τότε ό κ. δε Σών εκπληκτός είδε τον δούκα δε Άρδιμόνδ να τό συλλέξη, να τό καθάρισή δια του ρινομάκτρου του του φέροντος τό οικόσημον, κατωπίιν δε να τό τοποθετήση επί ενός θρανίου της λεωφόρου υπό τό φώς του φωταερίου όπως φαίνηται καλώς.

— Τι κάμνεις λοιπόν; τον ήρώτησε. Μήπως τρελλάθηκας;

— Είναι δι' ένθύμησιν ενός πτωχού, όστις έφονεύθη άντ' έμοϋ, είπεν ό δούξ και ή φωνή του έτρεμεν έλαφρώς. Μή γελάς, φίλε μου, διότι θά μέ κακιφανή.

Κ. Δ. Άϊθαξίδης.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
Έκ των της Mme Necker de Chaussure

(Συνέχεια, ήδε προηγ. αριθ.)

Τίς λοιπόν είναι ή ιδιαίτερα άποστολή των γυναικών έν τώ κόσμω τούτω; Η κλήσις των καθ' ήμάς άποβλέπει εις τήν τελειοποίησιν του ιδιωτικού βίου έν τοις όροις τοις καθωρισμένοις υπό του νόμου του Θεού. Τούτο εφαρμόζεται εις όλας τάς καταστάσεις. Πτωχά ή πλούται, έγγαμοί ή άγαμοί, αι γυναίκες επιδρῶσιν επί του ιδιωτικού βίου. Η ευτυχία των οικογενειών εξαρτάται κατά μέγα μέρος εξ αυτών. Λέγομεν του ιδιωτικού βίου κατ' αντίθεσιν προς τον πολιτικόν, προς τάς δημοσίους λειτουργίας. Δεν έννοούμε όμως δια τούτου κατ' ούδένα τρόπον, ότι ή ενεργεια των γυναικών περικλείεται έν τώ στενώ περιδύλω της κατοικίας της. Νομίζομεν τούναντίον, ότι εκλήθησαν να παραγάγωσιν αγαθόν εις ευρύτερον κύκλον. Άλλά πάντοτε ή επίδρασις των είναι του αυτού είδους. Βίς τάς ψυχάς τάς κατ' μέρος λαμβανομένας αυται άπευθύνονται. Αί συμβουλαί των άποβλέπουσιν εις τό άτομον και τας σχέσεις του προς τους περι αυτό. Είναι κεκλημένα να υποτάσσωνται έν τώ κόσμω τούτω εις ένα ιδιαίτερον αρχηγόν, τον πατέρα ή τον σύζυγόν των. Βίς τούτο καλοϋσιν αυτάς και αι φυσικαί των ιδιότητες και αι κοινωνικαί άνάγκαι. Η κλήσις των έν τούτῳ αυτη είναι καθ' ήμάς ωραία και πολύ υ-

ψηλή. Η τελειοποίησις του ιδιωτικού βίου, ή έμφύχωσις, καθωράσις και καθαγίασις αυτού ανοίγουσι δι' αυτάς μέγα και ευγενές σταδία. Αί γυναίκες είναι φύσει παιδαγωγοί. Διότι, άφού εξ αυτών πρό πάντων εξαρτάται ή ήθικοποίησις των τέκνων, τό παράδειγμα, τό όποτον δύνανται να δώσωσι, τό θέλητρον, τό όποιον δύνανται να διαχύσωσιν επί των περι αυτάς, τοις παρέχουσι μέσα βελτιώσεως καθ' άπάσας τάς στιγμάς. Υπό τήν οικιακήν στεγήν μορφοϋνται αι γυνῶμαι εκείναι ή τά ήθη, τά όποια προάγουσιν ή παραλύουσι τάς κοινωνίας και πολιτικάς. Πάν ό,τι έν τῷ πολιτικῷ οργανισμῷ δεν στηρίζεται επί των άληθών συμφερόντων της οικογενείας, πάραυτα εκλείπει ή δεν παράγει ειμή τό κακόν. Και άφού τά συμφέροντα ταυτα είναι ως επί τό πλείστον εις τάς γυναίκας άνατεθειμένα, της προσοχής των άνδρων άλλαχού στρεφόμενης, άφού έν τῷ υλικῇ τάξει εις τάς γυναίκας είναι άνατεθειμένα αι φροντίδες περί της υγείας και της διατηρήσεως των περιουσιών, και άφού έν τῷ σφαιρῳ του ήθικού κόσμου αι γυναίκες μεταδίδουσι και έμφυχουσι τά αισθήματα, τήν ζωήν της ψυχής και τά αιώνια ήλατήρια των πράξεων, αυται τούτων ενεκα εκλήθησαν να ενεργώσιν έν τῷ κόσμω τούτῳ άρανώς μέν ίσως και ουχι έπιδεικτικῶς, αλλά μετά άποτελεσματικότητος άξίας άνυπολογίστου.

Υπάρχει λοιπόν άλληλεπίδρασις μεταξύ του δημοσίου και ιδιωτικῷ βίου, και εκ ταυτης δύνανται να προέλη διπλή πρόδος εις τιν πολιτικόν. Διότι έφ' όσον ή εξωτερική κίνησις εισάγει άδικόπως νέα φώτα εις τον κύκλον των οικογενειών, αυται δύνανται να παρουσιάσωσι τό παράδειγμα τάξεως τελειοτέρας, μη δικταρχτομένης υπό πάσαν έποψιν υπό του κακού. Τούτου ενεκα οικιακή διοίκησις καλῶς έννοουμένη ήθελε χύσει δια πολλῶν όχετων καθαρῶτερον στοιχείον έν τῇ κοινωνία.

Η γυνή, ήτις θά εκπληρώτη καλλίτερον τον προορισμόν της, θά ήκει εκείνη, ήτις θά εξασκήση τήν ευτυχιστέραν επίδρασιν εις τήν σφαιραν της δρασεως, τήν όποιαν αι περιστάσεις και ή ιδιοφία της τῇ διέγραψαν. Εκ τούτου φυσικῶς θά προέλη τό ό,τι ή έγγαμος γυνή, ήτις δύναται σοβαρῶς και έπωφελῶς να επίδραση ως σύζυγος, ως

μήτηρ, ως οικοδέσποινα επί μεγάλου αριθμού ατόμων, θά ήκει άξία της μεγαλειτέρας υπολήψεως και θά θεωρηται υπό του κοινου ως ο τύπος ολοκληρου του φύλου της. Πάντοτε ή κατάσταση αυτη την υποβάλλει εις τήν εξάρτησιν. Βίς πάντα τά έργα, άτινα είναι άνατεθειμένα εις αυτην, ή σύζυγος ενεργει παρα τό πλεϋρόν ενός αρχηγου, όστις διαγράφει τά όρια της ενεργείας της. Έν κύκλω στενωτέρω ή άγαμος γυνή δύναται ν' άπολαύση πλείονος έλευθερίας κατά τό φαινόμενον. Και όμως και έν τοιαύτη καταστάσει αισθάνεται επίσης έαυτην στενοχωρουμένην υπό πολλὰς έποψεις.

Το θρησκευτικόν καθήκον του να πράττη τις τό αγαθόν μετά ζήλου και μετριοφροσύνης και τῇ βοηθεία τῶτων πάντοτε αυξανόντων θά κατορθώση άναμφιδύλωσ ώστε να διαγραφώσιν όλίγον κατ' όλίγον όρια όλιγώτερον στενά εις τήν ενεργειαν των γυναικῶν. Άλλ' έν αισθημα ευπρεπειας θά τας κρατη πάντοτε αιχμαλώτους υπό τινας έποψεις.

Το αυτό πνεύμα τήν παρακολουθει εις τήν οικιακήν διοίκησιν. Η τοιαύτη γυνή επιθυμει να βλέπη έν τῇ οικία της τό άπαύγαμα παντός ό,τι καθαρόν και ύψηλόν έν τῷ ανθρωπίνω βίῳ υπάχει. Προκαλοϋσα δε τήν ευδαιμονίαν έν τῇ οικογενεία της, άπολαυει της ευγνωμοσύνης των οικειων και της εκτιμήσεως των άλλων ανθρωπων. Άφού μετά περισκέψεως άποφασίση ό,τι εκάστη κατάστασις άπαιτει, ή ανάγκη της τελειοποιήσεως όλων των πραγμάτων ήθελε τήν οδηγήση εις τον εξωραισμόν των. Έν τοιαύτη δε καταστάσει της οικογενείας θειον άρωμα τάξεως και καλλονής ήθελεν αποπνέει έν αυτη και κηρύττει τήν επικράτησιν της συνέσεως, έπως υπάρχει κύπη έν τῷ σύμπαντι.

Υψηλή; λοιπόν, ως έν τοις πρόσθεν είδείχθη, και θείας όντως ούσης της κλήσεως της γυναικός, όπως αυτη σκοπίμως και έπωφελῶς δια τε τήν οικογένειαν και κοινωνίαν εργάζεται, προσπακταιται ούμόνον χρηστή και συνετή άντροφή αυτης, αλλά και παιδευσις υγιής, επί θρησκευτικῶν πάντοτε αρχων και πεποιθήσεων έρειδομένη.

Έν Ιωαννίνοις. Κονταθανάσις.

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Σπουδαιότητα εφεύρεσιν εκοινοποίησεν εις την Ακαδημίαν των Επιστημών ο κ. Φραγκίσκος Γκρότ, ο δίσφημος διά την νέαν αύτου μέθωδον τής θεραπείας τής φθίσεως δια μέσου των στατικών μεταγγίσεων.

Ο κ. Γκρότ έφευρε νέον τρόπον θεραπείας, όστις δύναται να εφαρμοσθή έφ' όλων των άσθενειών, αιτίνες μακτί-ζουσι την ανηρωπότητα.

Τα πείραματα έδωκαν θαυμασια άποτελέσματα. Αί παρατηρήσεις, τας όποιας έκαμεν εις τήν θεραπευτήριον Γκρότ επί εκατοντάδων άσθενών, δια τής νέας ταύτης με-θόδου, άναντρείουν άρδην όλα τα μέχρι τοϋδε συστήματα.

Τα θαυμάσια ταύτα άποτελέσματα έπετεύχθησαν επί βοήθειά του καθαρού άδάμαντος, τήν όποίαν διαπερνώσι τά στατικά μόρια εις μεγάλην ένταση και έν μεγίστη συγ-κεντρώσει. Αί σοβαρώτεροι άσθενείαι, οι φρικτωτέροι πόνοι κοιτεπράυθησαν έν άστίματι ολίγων ώρών.

Υπό τήν έπιρροήν των μορίων του άδάμαντος, ό άσθε-νής ανακουφίζεται υπερβαλλόντως και αισθάνεται άληθήν εδήςίαν.

Τα άποτελέσματα επί των παραλυτικών, των έχόντων άτροφικήν τήν όρασιν, τήν άκοήν, είνε έκπληκτικά. Η εισαγωγή των ευεργετικών τούτων μορίων επί τής ίστίας τής νόσου είνε εύκολωτάτη. Είς τόν εγκέφαλον, τούς πνεύμονα, τήν καρδίαν, τήν ήπαρ, τόν στόμαχον, τήν έν-τερα κλπ. παντού τέλος και άνευ του παραμικροϋ κινδύνου ή πόσι. Κατά τήν μετάγγισιν των ρευμάτων όλα τα πά-σχοντα όργανα μεταμορφώνται, άνανθενονται, καθαρίζονται έντελώς μετά 10 ή 12 λεπτων θεραπείαν.

Ο Ιατρος Μπέρθ βεβαίω ότι θεράπευσεν ένα τυφλόν, όστις έπαυεν εκ διπλής θηλυδιόδου άτροφείας, τήν όποίαν ή επιστήμη είχε εν εγκαταλείψει και δια τής νέας ταύτης μεθόδου τω απέδωκε τελείως τήν όρασίν.

Μία ήβουσις του ύδαίου, πάσχουσα εκ κωφότητος τέ-λειας έπό 34 έτών, άνέκτησεν αίφνιδίως τήν άκοήν τής.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Όπό τήν ύψηλήν προστασίαν τής Α. Μ. του Βασιλέως εν Αθήναις (πλατεία ΚΑίργος).

Ανωτέρα Εμπορική Σχολή, Βιομηχανική, Γεωργική, Μεταλλευτική, Ναυτική έμπορική, Προπαιδευτική, Δελ-τιών, Οικοτροφικών.

Διδασκτρα έπίσημα Προπαίδ. 325, Άνωτ. Έμπορ. 385, Δοκίμων σχολ. 485 Έσπερινής 26, Τροφεία 1200, Συνδρ. Δελτίου 2.

Ο Όδηγός τής Ακαδημίας στέλλεται δωρεάν παντί τψ αίτούντι.

Τα μαθήματα αρχονται τή 15 7θρίου, αί έγγραφαι από τής 20 Αύγουστου.

Ο έν Αθήναις κ. Στέφανος Ζωγραφίδης Ιατρος, έποιή-σατο λαμπράν μετάφρασιν του γνωστου έργου του διαπρα-ποδς καθηγητου κ. LESSEZ και άφίρωσε τούτο, εις τήν έν Παρισίοις Κ. Π. Ν. Διδάχην, τόν γνωστόν τής «Βασπισ-δος» συνεργάτην.

Κυρία άρίστη και λίαν ευπολήπτου οικογενείας και καλλέστη μήτηρ, ζητεί νέου ή παιδία έκ των έπαρξίων ή των προαστίων τής πρωτεύουσας, ζυτώντας εις τας σχολάς του Πέρν, ως οικοτρόφους έν τή οίκία της. Παρέχει τροφήν και ύπνον, ή και μόνον ύπνον, κατά βούλησιν, άντι συμφορησών τιμών.

Περιποίηση άρίστη, μητρική επίβλεψη.

Η Βασπισ, συνιστά θερμώς τήν αξιότιμον ταύτην κυρίαν. Πληροφορία παρ' ήμιν.

Αξιότιμη Κύριε

Λαμβάνωμιν τήν τιμήν ν' άναγγελωμιν Ύμιν ότι συ-νεστήσαμεν ένταυθα υπό τήν έταιρικήν έπωνυμίαν

ΙΩΑΝ. Π. ΣΤ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ & ΣΙΑ

Έταιρεία αποκώσταν τήν πώλησιν ειδών ΧΑΡΤΟΠΛΑΕΙΟΥ-ΒΕΒΑΙΟΥΠΛΑΕΙΟΥ, ήτοι: χάρτου όλων των ειδών και ποιο-

τήτων, ύλης γραφικής ποικίλης, ειδών γραφείου έν πλου-σιωτάτη συλλογή, καταστήτων και λογιστικών έν γένει βε-βίλων, ήμερολογίων, λευκωμάτων, δώρων διαφόρων κτλ. κτλ. άπάντων έν συλλογή άρθών και πλουσία, διδακτι-κων βιβλίων, Έκκλησιαστικών, Έπιστημονικών, Λεξικων, Μυθιστορημάτων, Χαρτων και λοιπων.

Πρός τούτους το ήμέτερον κατάστημα θελει αναλαμβάνει παραγγέλιας καλλιτεχνικωτάτης έκτυπώσεως έπισκε-πησίων, προσκλητησίων, άγγελτησίων παντός είδους έν τοίς μάλλον εύφρήμισ οίκοις, προς δέ και τήν έγγραφήν συνδρομητών εις έφημερίδας και περιοδικά Έλληνικά τε και ξένα.

Εδελπστούντες ότι θείτε εύκρεστηθή να μάς τιμήσσητε δια τής ήμετέρας έμπιστοσύνης παρακαλούμην ύμιας, αξι-ότιμς κυρις, όπως ευαρεστούμενοι λάθητε υπό σημείωσιν τας κάτωθι ύπογραφάς μας και δεχθητε τήν διαβεβίωσιν τής προς ύμιας εξαερέτου τιμής και ύπολήψεως, μετά των δια-τελούμεν πρόθυμοι.

Λιωνίδας Κωνστ. Αλιεύς θα ύπογράψη

Ιωάν. Π. Στ. Ιωαννίδης & Σια

Ιωάν. Π. Στ. Ιωαννίδης

Ιωάν. Π. Στ. Ιωαννίδης & Σια

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Άριστόν. Α. Μ. Δύο έπιστολαί σα: ελήφθησαν: τὰ ζη-τούμενα πέμπονται Παραμυθίαν Κ. Κ. Έπιστολή μετ' γραμματοσήμων ελήφθη: εύχαριστούμεν. Δευεζλί. Β. Α. Έπιστολή μετ' άγγελίας και γραμματοσήμων ελήφθη: εύχαριστούμεν. Αθαν. Ι. Γ. Έπιστολή μετ' άγγελίων έ-λήφθη: εύχαριστούμεν. Αντωνίμη Μαδαγασκάρης. Ζ. Ε. Έπιστολή μετ' έπιταγής: ελήφθη: εύχαριστούμεν. Κερα-σούνα Ι. Σ. Έπιστολή ελήφθη. Αιτούμενα πέμπονται. Σάμας Ε. Σ. Έπιστολή ελήφθη. Σινώπων Α. Τ. Έπι-στολή σα: ελήφθη: εύχαριστούμεν.

Τύποις Γ. ΓΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ και ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.

Κουρσούμ-Σάν αρ. 3

Επωφελθητε τής ευκαιρίας
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ 31 ΗΜΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
N. K. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Έν Κουλέ-καπού κάτωθεν των άπαραταμένων Ζαχίρωφ αρ. 4

Προτιθέμενος ν' άνοίξω κατ' αύτας νέον ύποκατάστημα έν Πέρν προς εύκολίαν των πελάτων μου, λαμβάνω τήν τιμήν ν' άναγγείλω εις τήν αξιότιμον πελατείαν μου και τήν σεβαστόν κοινόν ότι από τής 6ης Ιουλίου προβαίνω εις έκκαθάρισιν του ύλικου του κταστήματός μου, παρέχων ούτως έκτα-κτον εύκαιριαν εϋθηνης και έλεγκτης προμηθείας εις τούς θέλοντας να τιμήσωσι τήν κατάστημά μου. Η εκκαθάρισις θα διαρκέση επί 31 ήμέρας.

Ο κάτωθι κατάλογος ποιοτήτων και τιμών άρκει να καταδείξη εις τούς αξιότιμους ήμών πελάτας τήν άπίστευτον εϋθησίαν τής εκκαθαρίσεως του κταστήματος ήμών, περι δέ τής εκλεκτικωτάτης ποιό-τητος των έμπορευμάτων μας πικραλούμεν αύτούς: όπως εύκρεστηθώπι να πεισθώσι δι' άπλής έ-πισκέψεως.

Μπασμάδες Γρ. 1 και άνω, Μπατίστες γρ. 1 1/4 κ. α. Κρετόνια γρ. 1 1/4 κ. α. Λινά δι' έμπροσθέτες γρ. 1 3/4 κ. α. Λινά δια στρώματα γρ. 2 1/2 κ. α. Λινά δια σκεπάσματα γρ. 2 1/2 κ. α. Μοναρέδες δια φουστεις γρ. 4 κ. α. Ντόκ δια φορησείας παιδιών γρ. 2 κ. α. Ντόκ δια φου-στάνια γρ. 2 κ. α. Πικέδες δια φουστάνια γρ. 2 1/4 κ. α. Μάλλινα Έταμιν φουστάνια γρ. 4 κ. α. Μάλλινα Βιγγόν φουστάνια γρ. 3 κ. α. Μαύρα μετ' σατάρν δε Λινά γρ. 11 κ. α. Πορζέ-δες δια τρώματα γρ. 3 1/2 κ. α. Ταυτιάδες δια τρώματα 6 1/2 κ. α. Σοά έκρού γρ. 3 1/2 κ. α. Μεταξοτά φανταζι δια β. λούζες γρ. 4 1/2 κ. α. Μινταπ. λ. μεγ. τόπ. 56 πήχ. γρ. 65 κ. α. Αμερικάνικα τόπια γρ. 35 κ. α. Πετσέταις λινές ή δωδεκάς γρ 15 κ. α Τραπέζομάνδ. με 6 πε-τσέτες γρ. 20 κ. α. Τραπέζομάνδ. με 12 πετσέτες γρ. 30 κ. α. Τραπέζοσκεπάσματα. γρ. 10 κ. α. Στόφες δι' έπιπλοισερ. δυο πήχ. φάρδος γρ 3 1/2 κ. α Τούλια δια μπερτέδες Μουσαμιάδ. έτοιμοι δια τραπέζια γρ. 9 κ. α. Μουσαμιάδ. πατώματος γρ. 5 κ. α Μουσαμιάδ. δια θέσις γρ. 4 1/2 κ. α. Στόρια έτοιμα με μηχανάς γρ. 6 κ. α. Στόρια έτοιμα με άντρετέ ταυτίλ. γρ 10 κ. α. Κορσέδες γρ. 5 κ. α. Κουβέρτες πικεδένες γρ. 16 1/2 κ. α.

Είδη πένθημα

Μπασμά μαύρο 1 1/4. Μαύρο Βιγγόν 3. Μαύρο Φουλέ 4. Κρέπ άγγ. λαι 3 1/2.

Και πλείστα άλλα είδη άρίστης εκλογής

ΣΗΜ.—Έφιστώμεν τήν προσδοχήν του σεβαστου κοινου εις τήν του καταστή-ματος αρ. 4, όπως μη, παραπλανώμενον εξαπατάται υπό άλλων συναδελφών, ούτινες δέν δύνανται να κρυψάσωσι τήν εδία είδη εις τας αύτας τιμάς.

Τή 28 Ιουλίου 1904.